

## PHẦN III

**H**oàng giật mình thức giấc vì tiếng reo của điện thoại. Anh đưa tay cầm lên, là số điện thoại của Vân Phi. Hoàng ngồi dậy thật nhẹ và cũng thật nhanh mở cửa đi ra phòng khách.

- Alô. Phi phải không?
- Em gọi điện thoại nửa đêm làm anh thức giấc phải không?
- Ừ, anh cũng vừa ngủ. Em đang ở Qui Nhơn à?

Vân Phi dần dỗi:

- Qui Nhơn buồn quá. Biết như thế này em không ra, thà ở Sài Gòn đi lang thang còn hơn.

Hoàng ngập ngừng:

- Anh... Long đâu?
- Anh đừng có nhắc anh ấy mà em thêm bực mình. Đón em xong, anh ấy ở bên em không quá mười lăm phút là người ta đón anh ấy vào nhà máy. Lúc này, anh gọi điện thoại bảo sáng về sớm đưa em đi ăn. Em chán quá!

Hoàng cau mày vì tiếng nhạc âm ỉ.

- Em đang ở đâu mà mở nhạc lớn như thế?
- Em đang ở trong phòng một mình, mở nhạc lớn để xua ma.

Hoàng bật cười:

- Ma đâu mà ma, em ngủ đi, khuya lắm rồi.
- Em ngủ không được, bỗng dưng nhớ giọng nói của anh quá nên em điện cho anh. Anh còn nhớ bài thơ nào hồi đó anh làm tặng em, đọc cho em nghe đi.

- Lâu quá, anh đâu còn nhớ nữa.
- Đọc đại bài gì cũng được.
- Để anh nhớ xem. À, anh đọc bài “Phía sau lán” nhé?

*Tôi trở về lán bắt những cà cuống ngoài đồng  
Ngày xưa, bữa cơm chiều mẹ nướng giăm nước mắm  
Mùi thơm rạ len vào miền sâu thẳm ký ức tuổi thơ...”*

- Anh để em đọc tiếp cho, em còn thuộc bài thơ này.

*“Anh biết mà: khi hết mùa hạ sau*

*Em thành cô nữ sinh rồi đó*

*Đôi mắt tròn như hòn bi nhún nhẩy*

*Hay đôi hờn khi anh làm em giận”.*

Hoàng xúc động đến lặng người không ngờ Vân Phi còn thuộc bài thơ cũ, anh khe khẽ.

- Em còn nhớ rõ như vậy sao Phi?

Mãi trò chuyện, Hoàng không hay Tuyết Sương thức giấc, cô đi ra đứng sau tấm màn gió, cô không nghe rõ lời Vân Phi. Chỉ có tiếng Hoàng nói dù rất nhỏ, trong đêm vắng vẫn vang lên mồn mọt, cho đến lúc Hoàng kêu khẽ:

- Em ngủ rồi hả Vân Phi?

Anh chờ một chút mới xếp điện thoại lại, cũng là lúc anh nhìn thấy Tuyết Sương. Cô nhìn anh, cái nhìn ai oán, không một lời, đi luôn vào phòng, đóng chặt cửa lại. Hoàng đứng bật dậy. Anh sai rồi, biết phải nói lời nào với vợ đây? Hoàng gõ cửa, nhưng chỉ có sự im lặng. Không dám gọi tiếp, Hoàng đành ra xa lông nằm.

Sự giận dỗi của Tuyết Sương không làm tan loãng được cảm xúc trong Hoàng, cảm xúc về quá khứ ngọt ngào của một thuở yêu nhau.

Tuyết Sương cắn chặt chiếc gối vào giữa đôi hàm răng, tự ái và lòng kiêu hãnh không cho phép cho Hoàng biết cô khóc. Bao tố đã nổi lên rồi chăng?

Buổi sáng khi Hoàng thức dậy, Tuyết Sương rời nhà từ lúc nào, chỉ có bà Hiền cúi làm thức ăn sáng dưới bếp:

- Mẹ làm gì vậy, sao không để Tuyết Sương làm cho mẹ?

Bà Hiền quay lại:

- Tuyết Sương không nói với con nó đi công tác hai ngày mới về à?

Hoàng ngỡ ngác:

- Đâu có.

- Đêm qua, con và Vân Phi liên lạc điện thoại đến cả giờ đồng hồ, đúng không? Nếu mẹ ở vào địa vị Tuyết Sương, mẹ cũng sẽ rất giận con.

Hoàng áp úng:

- Vân Phi không ngủ được, cố bảo con đọc những bài thơ cũ.

- Vậy con quên là con đã có vợ?

- Mẹ có thấy là đêm qua Tuyết Sương đóng cửa không cho con vào phòng, cô ấy có thái độ như vậy đó sao? Bây giờ còn nói với mẹ là đi công tác đến mấy ngày. Con hối hận vì đã cưới vợ đây mẹ.

Bà Hiền sững sờ nhìn con trai:

- Con nói ra được những lời đó sao?

Hoàng khựng lại. Đúng là anh có hơi quá đáng, anh ấp úng:

- Con xin lỗi... Mẹ thừa biết là ngày xưa con rất yêu Vân Phi, nay Vân Phi đã trở về, con cũng biết là mỗi người có mỗi con đường để đi, nhưng tình yêu ngày cứ đang sống lại trong con, mẹ bảo con phải làm sao đây?

Bà Hiền nghiêm khắc:

- Phải quên Vân Phi, con rõ chưa. Vân Phi đã có vị hôn phu, còn con đã cưới vợ, phải có trách nhiệm với người bạn đời của con, nếu con còn xem mẹ là mẹ của con. Chiều nay, mau đi tìm vợ con, vì mẹ không chịu nổi cái cách con cư xử với vợ con.

Hoàng đứng cúi đầu, mẹ có biết là tình cảm không thể nào là sự bắt buộc được không?

Gần mười giờ trưa, Hoàng mới gọi điện thoại cho vợ. Máy khóa, anh bực dọc. Giận thì giận đi, song đến chiều nhớ lời mẹ. Hoàng lái xe đi tìm vợ, ngay lúc Tuyết Sương chuẩn bị về. Cô lạnh nhạt nhìn anh không nói lời nào. Hoàng cố dịu giọng:

- Về đi! Cho dù anh có lỗi, em cũng không nên đi không về nhà khi mẹ từ quê lên thăm chúng ta. Mà suy cho cùng, Vân Phi và anh chỉ muốn ôn lại kỷ niệm thời còn đi học mà thôi.

Tuyết Sương lạnh lùng:

- Vì có mẹ nên em về nhà. Song em nói thật là em không chấp nhận cái kiểu ôn lại kỷ niệm thời đi học như anh vừa nói, cần phải biết tôn trọng em một chút.

Tuyết Sương bước tránh ra để đi, cô ra ngoài leo lên xe của mình lái đi. Hoàng lái xe theo phía sau. Cả hai về nhà, Tuyết Sương nán lại phòng khách nói chuyện với mẹ chồng. Bà Hiền an ủi:

- Chuyện hồi tối Vân Phi gọi điện thoại, hai đứa nó nói điện thoại cả đêm, mẹ la rôi. Con cũng không nên giận hờn. Làm vợ cần biết gây hòa khí vui vẻ trong gia đình thì mới giữ chân được người chồng.

Tuyết Sương cảm động:

- Cảm ơn mẹ giúp con, nhưng trong lòng con buồn lắm mẹ ạ. Cái cảm giác bị chia sẻ khiến con thấy khó chịu.

- Hãy bỏ qua cho chồng con vì mẹ đi. Thôi, con vào phòng thay quần áo tắm rửa nghỉ ngơi, không cần làm gì cả, cơm để mẹ nấu cho.

- Không, con sẽ phụ với mẹ.

Tuyết Sương quần quanh bên bà Hiền cho đến tối mới vào phòng ngủ, Hoàng đã ngủ từ lúc nào. Tuyết Sương không muốn nằm cạnh Hoàng, cô lấy gối mền trải dưới nền gạch nằm ngủ. Bồn bẻ vắng lặng, bây giờ mới là lúc Tuyết Sương để cho những giọt nước mắt hờn tủi của mình rơi tràn trên má. Cô

tiếc thắm những ngày hạnh phúc đã đi qua, tuần trăng mật ngọt ngào, những ngày đó anh hoàn toàn là của cô, vậy mà Vân Phi trở về, mọi thứ đảo lộn hết.

Tại sao Hoàng không hiểu là không có người vợ nào chịu nổi khi chồng mình còn nặng mang mối tình đầu trong tim?



**N**hạc âm ỉ. Vừa bước vào phòng Vân Phi, Long phải nhắm mắt, anh đến chỗ máy hát vặn nhỏ lại:

- Em chịu nổi với tiếng nhạc chói tai như là đập búa vào màng nhĩ sao?

Vân Phi ngồi dậy:

- Em thích nghe như vậy để quên đi cô đơn trống vắng bên mình. Em hỏi anh, anh bảo em ra đây, nhưng có đến hai ngày em mới thấy mặt anh.

- Anh bận quá mà. Tuy nhiên lúc rảnh được một chút, anh cũng gọi điện thoại cho em vậy.

- Em không thích như vậy. Nếu anh ở vào trường hợp của em, cái gì cũng một mình, biết như vậy em không theo anh về Việt Nam.

Vân Phi châm biếm:

- Mà em cũng ngốc nữa biết anh là người của công việc mà lại đi đòi hỏi ở anh này nọ.

Long kéo Vân Phi vào lòng:

- Hồi ở Mỹ, em đâu có thái độ này.

- Vì hồi đó anh quan tâm đến em hơn công việc, chứ đâu phải như bây giờ.

- Được rồi, bây giờ anh đưa em đi ăn. Sau đó chúng ta đi chơi, chịu chưa. Em đi thay quần áo đi.

- Ghét!

Vân Phi vừa định nhồm dậy, Long đã giữ cô trong tay anh hôn cô:

- Anh rất yêu em, em hiểu không? Bao giờ anh cũng muốn mang hạnh phúc đến cho em. Nhà máy đi vào hoạt động, anh sẽ dành thời gian nhiều cho em.

Vân Phi khép mắt lại đón nhận nụ hôn của vị hôn phu. Sao cô có cảm giác như là Hoàng đang ôm cô hôn chứ không phải Long. Cô nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh. Long có vẻ thích, anh bóp nhẹ vào vai cô:

- Hôm nay, em thật đáng yêu.

- Đáng yêu hơn công việc của anh?

- Thôi mà em?

Long dịu dàng diu Vân Phi đứng lên:

- Nếu không yêu em anh không mang em sang đây khi mà anh biết, anh sẽ bận bù đầu bù cổ. Anh sẽ biến em thành của anh, song anh gìn giữ cho em tin tuyệt đối vào bói toán. Nếu kết hôn trong năm kỷ, chúng mình sẽ bỏ nhau. Em nói bộ anh là thánh khi ôm em vào lòng hôn em mà không muốn em.

Vân Phi đỏ mặt xô Long ra, cô chạy đi lấy quần áo để thay. Đóng cửa phòng thay quần áo, Vân Phi đứng nhìn mình trong gương. Anh có biết chằng, cô muốn anh vượt qua cái ranh giới mà anh đang cố gìn giữ, để cô hiểu cô không có sự chọn lựa nào khác, để cô xua tan hình bóng Hoàng ra khỏi trái tim cô, đang từng giờ từng phút giày vò cô cho đến tận cùng. Một nỗi nhớ đến đau đớn cả lòng. Tình đầu ngày xưa sao cứ sống lại rùng rục lửa...

Gương mặt Long đầy vẻ hân hoan, anh gõ cửa phòng Vân Phi vào sáng sớm:

- Tuần sau nhà máy đi vào hoạt động, anh cần về Sài Gòn xem mọi việc trong đó. Em chuẩn bị mười giờ về Sài Gòn nhé, luôn tiện buổi tối đến thăm vợ chồng Hoàng. Anh gọi điện thoại cho nó rồi.

Vân Phi đứng yên, cô không hiểu mình nên vui hay buồn nữa. Cô đi ra Qui Nhơn với Long là để quên hình bóng một người đang sống lại trong tim cô. Nhưng nào cô đã quên được đâu. Nhắm mắt lại, cô như tìm thấy đôi mắt u buồn ai oán của anh, cô nhớ anh. Chạy trốn và gặp mặt, hai ý nghĩa ấy cứ mâu thuẫn dấy lên. Bây giờ dù muốn hay không, chiều nay cũng có cuộc gặp mặt bốn người, không hiểu có bao giờ Hoàng nói với vợ, ngày trước giữa anh và cô.

Long ôm Vân Phi vào lòng:

- Em mới dậy à? Thấy không, dù chúng ta hai phòng, nhưng sáng sớm là chúng mình lại gặp nhau. Anh thích thấy em vào buổi sáng khi ngủ dậy, lúc đó trông em rất đáng yêu.

Vân Phi cười véo nhẹ mũi người yêu.

- Không cần nịnh em.

- Nịnh đầm là phong cách đàn ông Châu Âu, em quên rồi sao. Đi ăn sáng với anh. Thay quần áo đi em.

- Dạ.

Vân Phi tung tăng đi vào trong. Hình như có niềm vui nhen nhún trong lòng cô, vì cô sắp được về Sài Gòn.

Bảy giờ ba mươi tối, Long lái xe đến nhà Hoàng. Anh lao vào ôm choàng lấy bà Hiền.

- Bác còn nhớ con không?

Bà Hiền ngó người ra:

- Hình như...
- Con là thằng Long, Long “ngủ” nè bác.

Bà Hiền kêu lên:

- Thằng Long “ngủ”... Bây giờ mày cao to đẹp quá bác nhìn mày không ra. Sao nói ở Mỹ?

- Dạ, con về cũng gần một tháng nay con có hùn vốn mở nhà máy đường ngoài Qui Nhơn. Chiều nay con đến rủ thằng Hoàng đi ăn tối, có cả vợ sắp cưới của con nữa. Bác đi luôn nghen.

Bà Hiền nhìn Vân Phi, thì ra trái đất đâu có rộng. Bà cười với Vân Phi:

- Nếu vị hôn thê của cháu là Vân Phi thì không cần giới thiệu. Vân Phi là hàng xóm nhà bác năm năm trước.

- Anh Hoàng có nói với con.

Long chào Tuyết Sương:

- Hân hạnh biết chị!

Tuyết Sương khách sáo chào lại. Trong đầu cô, cô không quên những “lấn cấn” giữa cô và Hoàng. Hy vọng rằng Long giữ được cô vợ sắp cưới của anh.

Vân Phi vui vẻ:

- Bác! Bác thay quần áo đi ăn tối với chúng con luôn.

Bà Hiền lắc đầu:

- Thôi, để bác ở nhà trông nhà giùm nó. Các con cứ đi với nhau cho vui vẻ.

Long nài nỉ:

- Không mấy thuở con mời bác, bác đi cho vui.

Hoàng xen vào:

- Mẹ tao không được khỏe, mày để cho bà ở nhà.

Long lờm Hoàng:

- Để coi nhà cho vợ chồng mày hả? Được rồi, bác không đi, một lát con mua trái cây về cho bác vậy.

Bốn người kéo nhau rời nhà. Hoàng lái xe, Tuyết Sương ngồi phía trước, Long và Vân Phi ngồi phía sau. Long chồm tới phía trước.

- Chị Sương! Chị là luật sư phải không? Vậy nếu có thể, chị làm luật sư cố vấn cho tôi đi.

Tuyết Sương quay lại:

- Thật không vậy?

Long trợn mắt:

- Chuyện này là không nói đùa được.
- Vậy để tôi suy nghĩ lại đã nhé.
- OK.

Long ngả người ra sau, anh ngắm Sài Gòn về đêm, miệng hát to:

*Sài Gòn đẹp lắm Sài Gòn ơi... ”*

Không ai thấy Hoàng và Vân Phi kín đáo nhìn nhau qua kín chiếu hậu. Càng cách trở, họ càng thấy mình yêu nhau hơn, muốn phá cái hàng rào ngăn cách để đến với nhau.

*“Hãy thở gấp cho anh nhiều hơi thở  
Mắt mở to cho biển rộng vô cùng  
Hãy ban từng khéo mắt đốt hoa đăng  
Những ngón tay dần chuyển đến hôn mê”.*



**L**ong giật ly rượu trên tay Vân Phi:

- Này! Em uống nhiều rồi, không được uống nữa, kéo say đấy.

Vân Phi bướng bỉnh giành lại:

- Em say rồi em ngủ, có phiền đến anh đâu nào. Em đang vui, anh để em uống chứ.

Long cau mày nhìn Vân Phi. Anh thấy có cái gì đó bất thường ở cô thì đúng hơn, cũng có thể là cô quá vui, anh đưa cho cô ly rượu:

- Ly này nữa thôi nhé!

Vân Phi cười nâng ly rượu lên:

- Tuyệt Sương! Chị dám uống đua với tôi không?

Tuyệt Sương lắc đầu:

- Tôi không quen uống rượu. Hơn nữa, ngày mai tôi còn dự phiên xử ở tòa, nên xin lỗi là tôi không uống đua với chị được.

Vân Phi cụng ly rượu của cô vào ly của Hoàng:

- Vậy anh Hoàng uống đua với em nhen.
- Được rồi.

Kết cuộc chỉ có Hoàng và Vân Phi uống nhiều rượu. Long vỗ mạnh vai Hoàng:



- Mày say rồi. Lát về, tao lái xe cho.

Hoàng phản đối:

- Ai nói với mày tao say, tao đang vui thì có.

Tuyết Sương ngồi lặng câm. Long không biết vì sao vị hôn thê của anh vì sao uống rượu nhiều, song Tuyết Sương biết. Hai người chồng của cô và Vân Phi họ đang đau khổ vì không đến được với nhau. Cô là cái hình nộm cho chồng mình và Vân Phi, cô ta không muốn giữ kín cái tâm sự của cô ta, một kẻ cô ta từng quên lãng, để rồi năm năm sau gặp lại, tình yêu ngày cũ như đang bấp bủn được nhóm lên. Lòng cô tê tái và phẫn nộ, vậy mà cô phải nhấn sâu những cảm giác ấy sâu vào tận đáy lòng mình.

Vân Phi say nhiều hơn, cô là người trong vòng tay Long, lảm nhảm:

- Em đang muốn uống nữa mà, sao anh cứ bảo em say bắt đi về hoài vậy hả?

Long vỗ về:

- Em say lắm rồi. Hôm nay sao lại uống nhiều như vậy hả?

- Em buồn, anh không biết sao?

- Anh vẫn yêu em, có làm gì buồn lòng em đâu nào, bằng có là anh bỏ tất cả công việc để đưa em đi chơi mà.

Tuyết Sương im lặng lái xe. Bên cạnh cô, Hoàng ngồi ngả người ra sau mắt nhắm lại, anh còn đủ tỉnh táo để hiểu tại sao Vân Phi lại như thế. Vì anh, chỉ có vì anh. Tại sao anh và cô yêu nhau mà lại ngang trái đến như vậy. Tim anh nhức nhối, muốn ôm lấy Vân Phi vỗ về cô. Chúng mình không có sự lựa chọn nào khác hơn nữa đâu Vân Phi.

Xe đến khách sạn, Long dìu Vân Phi xuống. Anh cười giả lả với Tuyết Sương:

- Chị đừng buồn ghen! Về nhà lo cho Hoàng giùm tôi.

Tuyết Sương gật đầu:

- Không sao đâu. Anh nên đưa Vân Phi vào phòng, pha trà đường đã rượu cho cô ấy.

- Vâng, cảm ơn chị.

Long phải bế Vân Phi vào, cô đi không nổi nữa. Mở cửa phòng, Long đặt Vân Phi nằm xuống giường, anh loay hoay lấy ấm điện rót nước và cắm dây vào để pha cho Vân Phi một ly trà đường. Xong, anh đỡ cô ngồi dậy, ép cô uống.

Vân Phi hớp một ngụm, cô phun ra:

- Nóng quá!

- Đâu có nóng. Em chịu khó uống hết ly trà đường này, nếu không ngày mai lại kêu nhức đầu, ngoan nào.



- Anh Hoàng!
- Anh không phải là Hoàng, anh...

Vân Phi ngắt ngang lời Long, cô hét lên:

- Anh nói là anh cưới vợ và em đã đính hôn rồi chứ gì. Em đã khờ dại rồi bỏ anh, bây giờ nhìn thấy anh hạnh phúc với vợ, lòng em đau đớn lắm. Anh đâu phải không biết, những bài thơ anh viết cho em, anh còn thuộc lòng mà, anh đâu có quên, chứng tỏ rằng anh còn yêu em, đừng có lảng tránh hay phủ nhận...

Long chết sững, suýt một chút nữa anh buông rơi ly nước. Anh từ từ để ly nước trà lên bàn, ngồi nhìn Vân Phi. Cô bắt đầu khóc tức tưởi, cô lè nhè trong cơn say ngất ngư:

*Anh đó em: em có nhớ*

*Mỗi ngày bao nhiêu lần anh hôn em?*

*Và anh nhớ không, chúng mình đã hỏi nhau*

*Tại sao phải làm lễ tơ hồng?*

*Tại sao phải nhờ người ta buộc chỉ vào chân?"*

Hết còn chịu nổi, Long buông mạnh Vân Phi ra làm cho cô ngã ngửa trên giường, nằm ngả nghiêng. Anh đứng bật dậy nhìn Vân Phi trần trối. Bây giờ anh đã hiểu vì sao cô chịu không được sự vắng lặng, vì sao cô chột khóc chột buồn, và vì sao tối nay cô uống rượu. Hai người diễn xiếc trước mặt tôi, hai người coi tôi là cái gì đây?

Long lao qua phòng mình, anh giận dữ nắm mạnh tay lên nệm. Tại sao em đối xử với tôi như vậy? Còn Hoàng nữa, mày phải nhớ là mày đã có vợ...

Đêm nay, Tuyết Sương nằm bên cạnh Hoàng, cái gối ôm chần giữa hai người, Hoàng ngủ say như chết, chỉ có Tuyết Sương nằm mở to mắt ra, nỗi đau căm lạng biến cô như hóa đá.

Ba tháng hôn nhân ngọt ngào, hạnh phúc dường như đã bay xa.



**H**oàng giật mình khi vừa đi ra xe, anh kêu khẽ:

- Có chuyện gì mà tìm tao sớm vậy? Bộ Vân Phi làm sao hả?

Hỏi xong rồi Hoàng mới biết là mình không nên hỏi như thế. Tại sao anh có thể nói một câu quan tâm đến Vân Phi như vậy.

Hoàng lúng túng bào chữa:

- Mà... rủ tao đi uống cà phê hả?

- Mở cửa xe, ngồi vào và lái xe đi theo tao. Đúng là tao mời mày đi uống cà phê.

Hoàng lặng lẽ leo lên xe ngồi, anh hơi lo Không biết đêm qua say rượu, Vân Phi đã nói ra cái gì đó rồi chẵng?

Long lặng lẽ lái xe. Đến quán cà phê, anh gọi hai ly cà phê rồi nhìn Hoàng:

- Mày và Vân Phi từng yêu nhau phải không?

Hoàng giật nảy người:

- Vân Phi nói với mày à?

- Đêm qua, cô ấy say rượu, tao biết hết rồi.

Hoàng cúi đầu:

- Không có chuyện gì xảy ra giữa tao và Vân Phi đâu. Cô ấy là vị hôn thê của mày, còn tao đã có vợ.

- Tao không biết mày và Vân Phi từng yêu nhau và chia tay như thế nào, nhưng mày đã cưới vợ, mày không thể quay lại với Vân Phi hiểu không?

- Tao biết.

- Nếu như vậy mày đừng bao giờ gặp Vân Phi, tao sẽ mang cô ấy ra Qui Nhơn, tao sẽ thực sự đau lòng với những gì tao biết được.

- Xin lỗi mày.

Long chua chát:

- Tao sẽ mang Vân Phi về Qui Nhơn, có điều tao hiểu trái tim cô ấy không còn dành cho tao nữa. Đêm qua, tao thật sự bị sốc. Tại sao vậy? Tao luôn trân trọng yêu thương cô ấy, song đáp lại rõ ràng cô ấy đau khổ vì mày đã cưới vợ, tao không biết mình nên làm gì nữa.

- Mày hãy mang Vân Phi về Qui Nhơn đi và hãy mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

- Tao không hiểu tao có còn làm được điều này, khi trái tim của tao đang bị tổn thương.

- Tao xin mày. Long ạ.

Long bưng ly cà phê lên uống, anh quên cả bỏ đường, miếng cà phê trong miệng lỡ uống đắng nghét, Long cứ nuốt hết vào cà phê đắng như cội lòng anh đang đắng.

Hoàng đến công ty, Vân Phi đang đợi anh, vẻ mặt có một mới:

Hoàng nghiêm mặt:

- Anh và Long vừa đi uống cà phê về, em hãy đi theo Long về Qui Nhơn đi.

Vân Phi lắc đầu:

- Em không đi! Em không muốn bó buộc nữa, khi em rõ trái tim em chỉ yêu có mình anh. Em cứ ngỡ là em sẽ quên được em thực sự đau khổ, làm sao em còn có vui vẻ hay chấp nhận cho anh Long lo lắng cho em.

- Em không nên nói như vậy, vì dù sao em và Long cũng đã đính hôn.

Vân Phi bướng bỉnh:

- Đính hôn chứ không phải cưới.

- Vậy thì em về Mỹ đi.

- Tại sao?

- Anh và em không thể yêu nhau, khi anh đã có vợ.

- Anh hãy thành thật trả lời em câu này đi: Anh còn yêu em không?

Hoàng tránh ánh mắt Vân Phi:

- Còn hay không, chúng ta cũng không thể nào đến với nhau.

- Trừ phi anh không còn yêu em mà thôi. Em biết là anh còn yêu em. Anh Hoàng! Anh hãy đề nghị với Tuyết Sương ly hôn đi.

Hoàng kêu lên sững sờ:

- Vân Phi! Em biết là em đang nói gì chứ?

- Em biết rất rõ. Em yêu anh và anh yêu em, chúng ta hãy trở lại với nhau. Em và anh Long không thể nào thích hợp với nhau, chỉ có anh mới thích hợp với em.

- Không được đâu Vân Phi... Có thể là anh không yêu Tuyết Sương như đã yêu em, song anh không có quyền bỏ cô ấy.

Cả Hoàng lẫn Vân Phi đều không thấy bên ngoài cánh cửa, Tuyết Sương đang lúi lúi, cô đưa hai tay bịt kín tai mình, rồi chạy nhanh ra ngoài. Trong đầu cô vang lên lời nói của Hoàng: “Có lẽ là anh không yêu Tuyết Sương như đã yêu em”. Một lời nói mà nếu như sáng nay cô không vì muốn mang giúp hồ sơ cho anh nên đã đến công ty, vĩnh viễn, cô sẽ không biết điều đó. Có nghĩa anh sống với cô vì trách nhiệm, vì anh đã lấy cô làm vợ, còn tình yêu, còn trái tim của anh duy nhất chỉ dành cho Vân Phi. Cô còn nên tiếp tục chung sống với một người không yêu mình? Mình có thể thẳng thắn bảo rằng: Hãy ly hôn! Em trả anh về cho Vân Phi?

Tuyết Sương lịm người trong câu hỏi rất thực, cô có thể làm điều này không, khi cô quá yêu anh. Trái tim Tuyết Sương tan nát, cô khóc như mưa trên đường đi.



Vợ thẳng Hoàng!

Loại người vô trách nhiệm. Tuyết Sương đứng lại, cô cúi gằm đầu xuống để bà Hiền không thấy đôi mắt đỏ hoe và sưng mọng của cô. Cô cố cất giọng thản nhiên, song giọng nói vẫn run run nghèn nghẹn:

- Dạ... có chuyện gì vậy mẹ?

Bà Hiền bước lại gần. Mắt Tuyết Sương đỏ hoe có nghĩa cô đã khóc và sẽ không có ai ngoài con trai của bà làm cho con dâu bà khóc. Bà nắm tay cô kéo lại ngồi xuống ghế:

- Mấy ngày nay, mẹ lên đây nhìn thấy vợ chồng con lẩn cấn, mẹ buồn lắm. Có phải vì Vân Phi không?

Không còn dằn nén hơn nữa, Tuyết Sương bật khóc òa lên:

- Có lẽ con nên ly hôn, trả anh Hoàng về cho Vân Phi, mẹ ạ. Con không chịu nổi nữa rồi. Anh Hoàng không yêu con, chính con nghe anh ấy nói với Vân Phi như vậy.

- Như vậy rồi con muốn ly hôn, nhường chồng mình cho người đàn bà khác?

- Mẹ bảo con phải làm sao? Con thật sự đau khổ khi biết đêm đêm nằm cạnh con nhưng trái tim và tâm hồn anh ấy đều hướng về chị Vân Phi.

- Con hãy để mẹ nói chuyện với nó. Nó không thể vô trách nhiệm như vậy. Đã cưới con làm vợ, thì phải biết có vợ mình cùng thương yêu gầy dựng mái ấm gia đình chứ. Con hãy bình tĩnh, cũng đừng thềm khóc lóc cho xấu người đi. Mẹ biết phụ nữ chúng ta nếu rầu buồn đau khổ ghen tuông sẽ xấu người đi, hãy nghe lời mẹ, nghe lời mẹ nghe.

Bà Hiền thân mật lau nước mắt cho Tuyết Sương, vỗ yê cô như con gái mình:

- Mẹ nuôi chồng con nên mẹ hiểu tính nó, nó không ph

Tuyết Sương thờ thẫn. Hoàng không phải loại người vô trách nhiệm? Có trách nhiệm mà làm gì, việc sống bên cô sẽ khiến anh cảm thấy nặng nề, cô không muốn điều ấy. Tuyết Sương đứng lên:

- Mẹ cho con về phòng, con thấy mệt quá!

Bà Hiền ái ngại nhìn theo và cũng thấy giận con trai mình vô cùng. Tại sao vậy, đã cưới vợ mà tình xưa vẫn không dứt bỏ được? Bà ngồi đợi Hoàng đi làm về, bà cần phải cứng rắn để buộc Hoàng không thể sống theo ý của mình được.

Mâm cơm trưa dọn lên, chỉ có bà Hiền và Hoàng, Tuyết Sương cáo bệnh không ăn Hoàng bưng chén cơm lên:

- Mẹ cứ ăn đi, cô ấy sẽ ăn sau!
- Mẹ không muốn con cư xử với vợ con như thế này chút nào.

Hoàng khó chịu:

- Cô ấy bệnh, con cũng hỏi thăm rồi. Không lẽ mẹ muốn con mang cơm vào tận phòng cho cô ấy. Mẹ ốm, con còn chưa lo cho mẹ như vậy được mà.

- Mẹ không bảo con phải làm như thế, nhưng rõ ràng là con cư xử lạnh nhạt với vợ mình. Con đừng quên Vân Phi là vợ sắp cưới của Long, Long lại là bạn con.

Hoàng thở dài:

- Con đâu có quên điều đó, chính vì vậy con đang đau khổ đây nè.

Bà Hiền tức giận:

- Con nói là con đang đau khổ?
- Mẹ từng biết con chưa bao giờ hết yêu Vân Phi cả. Con yêu Vân Phi và Vân Phi yêu con, mẹ ạ.
- Vậy rồi với vợ con, con tính sao? Con bỏ vợ và bên kia từ hôn à?

Hoàng im lặng cúi đầu. Giá như làm được điều đó anh đã làm. Đạo nghĩa và lương tâm không cho phép anh bỏ vợ. Tuy nhiên, anh hiểu rõ một điều, trái tim của anh không còn dành cho vợ mình nữa. Nó đang thét gào đau đớn bởi một tình yêu sống lại và lòng khao khát có Vân Phi. Khi anh ôm Vân Phi, dường như cả thế giới bừng sáng, tim anh rung động một cách đau đớn.

Bà Hiền giận dữ:

- Nếu con thấy điều đó tốt, con làm theo ý con đi. Mẹ sẽ đi về quê, để không phải nhìn cái cảnh mẹ nuôi con nhưng không dạy được con.

Hoàng khổ sở:

- Con đã nói bỏ Tuyết Sương đâu mà mẹ nói như vậy?
- Đầu óc của con cũng manh nha từ bỏ vợ rồi.

Hoàng buông đũa đứng lên, anh không còn lòng dạ nào để ăn cơm. Anh mặc áo vào ra xe lái đi. Sao anh chợt thấy ghét Tuyết Sương đến như vậy. Cô là sự phiền toái của đời anh.

Hoàng lái xe đi rồi, Tuyết Sương cũng vùng dậy. Tại sao cô lại chịu đau khổ vì một người không yêu mình. Tất cả đã đi, để cho bà Hiền ngồi một mình trong

căn nhà rộng với nỗi đau, bởi vì con trai bà sẽ là người phá nát tất cả những gì nó đang có. Nếu như vậy bà còn ở lại đây làm gì.

Gom quần áo vào túi xách, bà đi ra đường gọi xe đi đến bến xe Miền Đông. Nếu Hoàng còn biết có mẹ, nó sẽ dẫn Tuyết Sương về quê xin lỗi bà. Trái tim hiền lành của người mẹ chỉ mong muốn điều đơn giản như vậy thôi.